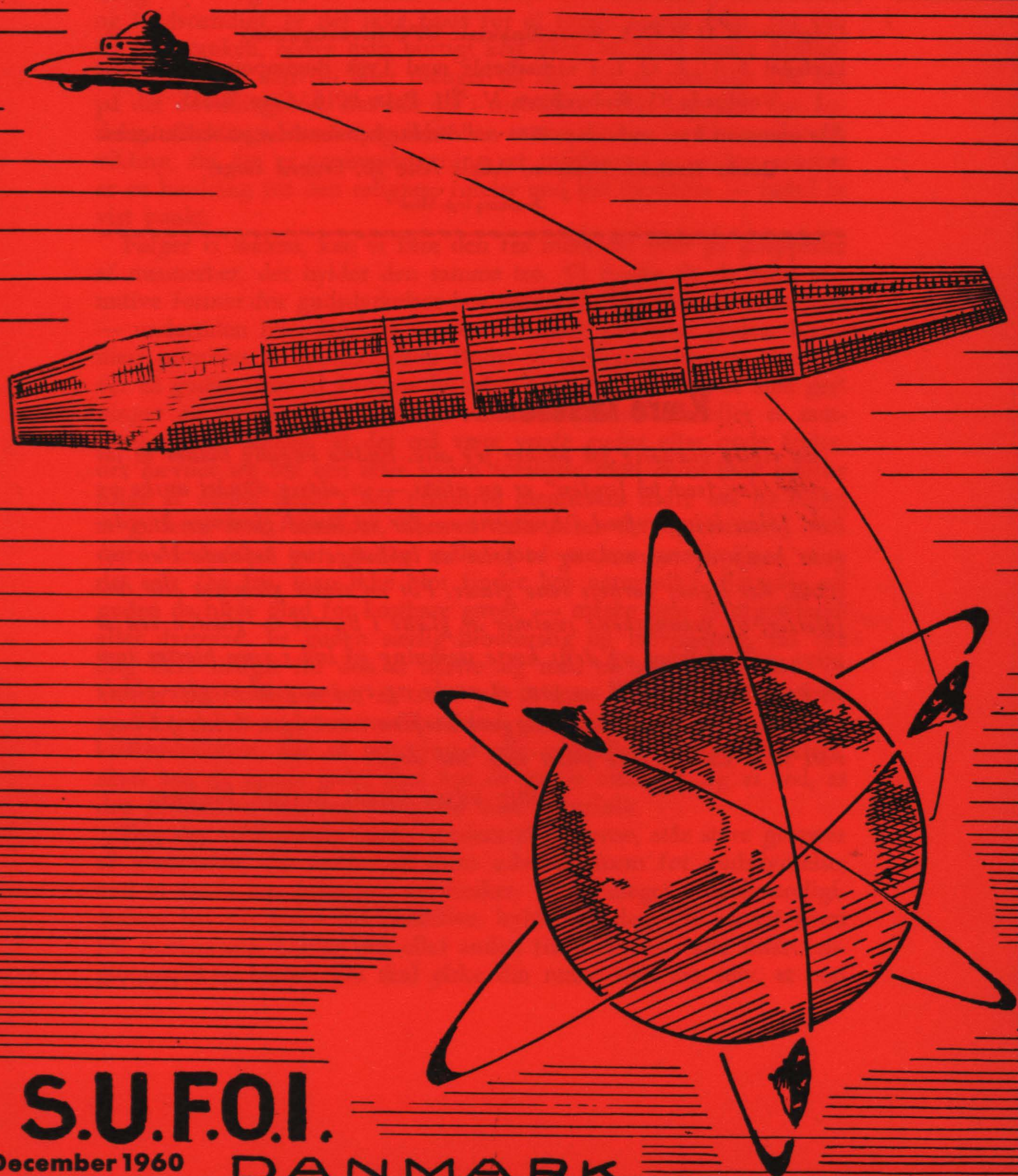
Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

December 1960 DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**
Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimpoɪt A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.
Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen: **Gerda Rørbæk Nielsen,** Abels Alle 20, Fruens Bøge.
Rounborg Tryk-Skive

Kære læsere!

En rigtig glædelig jul ønsker jeg alle. Endnu engang holder vi jul i et år, da „fred på Jorden" er en utopi — et aldrig opnået ønske og håb. Julen bringer fred i hjerterne — for en stund glemmes hverdagens kamp og tummel, og vi føler os lykkelige og befriede i en tilstand, der ligner barnets rene glæde. For en stund glemmes alle små følelser, og menneskene svulmer af glæde i hjertet — glæden ved at give. — Lad julen og dens korte stemning gå ind i vore hjerter som en permanent tilstand — som et ønske og en trang til at give glæde og skabe fred. Lad os virkeliggøre utopien i vor egen kreds på hver vort sted. Lad os lade julen vare 365 dage!

Venlig hilsen Gerda Rørbæk Nielsen.

Religion, kultur og kirke

Det er forståeligt for de fleste, at et menneskes syn på religionen nøje svarer til dets udvikling, ja, er en målestok for denne udvikling. Denne forståelse burde lære os tolerance. Når religion og åndelig udvikling hos et menneske overdækker hinanden omtrent helt og fuldstændigt, er der ikke basis for at fælde nogen dom, for fatter man tanken, bliver man hurtigt klar over, at hvert eneste menneske har netop den tro eller mangel på tro, der er naturligt for det på det udviklingstrin, det står på i øjeblikket. Når jeg taler om åndelig udvikling, forstår jeg ikke her et menneskes intellektuelle udvikling, thi det er en kendsgerning, at intelligens og viden snarere er en hindring for den religiøse følelse end det modsatte — indtil et vist punkt.

Følger vi tanken, kan vi føre den fra individet over på grupperne af mennesker, der hylder den samme tro. Vi finder da de mest primitive former for gudsdyrkelser hos naturfolkene, hvor hver stamme — undertiden hver landsby — har sin egen gud eller guder. I alle disse primitive religionsaspekter finder vi ofringstendensen. Med gaver til guden eller til ånderne løskøbes man for ansvaret af sine gerninger og fejltrin. Når ulykken rammer et menneske eller et samfund, opstår tanken, at det må være vrede guder eller onde ånder, der hævner sig for een eller anden forseelse mod dem. Den logiske følge af denne tanke i det primitive menneskes indre må da blive, at guderne kan formildes, dersom man ofrer det dyrebareste, man ejer. Mennesket tror, guden måler med samme værdimålere, som det selv (en tro, man ikke blot finder hos naturfolk). Følgelig vil guden da blive glad for kostbare gaver, — måske dele af afgrøderne eller dyreofre. Er guden særlig blodtørstig og hævngerrig, må det dog være lifligst for den at mætte sig med et menneskes blod. — Det er ikke svært at se, at troen på, at man kan løskøbes fra sine synder med et andet menneskes blod, den tro, som vi også finder i kristendommen, har sit udspring i alle primitive religionsdyrkelser, såvel hos de gamle jøder som hos de gamle vikinger, og vi ved, at den praktiseres den dag i dag hos visse naturfolk.

Bag det vildledende navn: verdensreligionerne, står store grupper af mennesker, der hylder en mere udviklet form for gudsdyrkelse, end vi fandt hos primitive mennesker. Skønt meget i verdensreligionerne har sin rod i det primitive, hylder de dog alle en vis form for humanisme. Under een eller anden form findes i alle disse religionsaspekter budet: Du skal elske din næste som dig selv, et bud

der faktisk går som en rød tråd igennem dem. Verdensreligionerne har gennem mange århundreder repræsenteret menneskets *kollektive* udvikling i åndelig retning. I øjeblikket er de alle i mere eller mindre opløsning, måske som følge af, at de i for lille udstrækning har fulgt det store humanitære bud. For det er jo ikke alene i vesten, at grunden skrider under det moderne menneske. Også østen har deres religiøse problemer akkurat som vi. Der er lige så mange dogmer, der har tabt deres kraft i øst som i vest. Også de orientalske folkeslag er inde i en vældig løsrivelsesproces fra fædrenes tanker og tro, som de forlanger videnskabelig underbygget. Østens folk er blot ikke så drastiske, så højttalende, så hånende, som vi kender det her fra vesten. Men processen er i gang også der — og den lader sig ikke standse hverken i øst eller vest.

Men lad os se lidt på, hvilken betydning, en sådan „verdensreligion“ har haft i kulturel henseende og som et middel til at højne menneskets udvikling.

På den tid, Kristus blev født, havde Grækenland gennemlevet sin fuldeste åndelige og kunstneriske blomstring. Østen var allerede ved at blive gennemsyret af Buddahs lære. Rom stod på højdepunktet af sin militære løbebane. Jøderne kendte og frygtede deres Jehova, granskede i gamle skrifter og håndhævede streng tugt mod afgudsdyrkelse.

Men store dele af Europa henlå i det dybeste, åndelige mørke. Gudsdyrkelsen var her barbarisk og primitiv. Foruden de gamle guder og gudinder fandtes en mængde halvguder og jætter, som repræsenterede mørkets magter. Troldkællinger og spåhekse omfattedes med dyb angst og ærbødighed. Skrifttegnene — runerne — befandtes at være magiske o.s.v.

Vi, der ser denne tid med historiens øjne, forstår, hvilket lys og hvilken kulturel revolution, kristendommens udbredelse til Norden har afstedkommet. På relativ kort tid foregik en mentalitetsændring i befolkningerne henimod en større åndelig og kunstnerisk forståelse. Antikkens påvirkninger, hvis strømme bredte sig helt til de nordiske lande fra den græske og hellenske kunst, bragte adskilligt nyt med sig af kulturgoder, der kunne bygges videre på. Alt dette gav sig hurtigt udslag i samfundslivet, som blev mere velordnet. Lov og ret for hvermand blev indført. På få århundreder blev revolutionen gennemført. De barbariske lande var blevet til *kulturer.* — Kristendommen er beviset på, at en højere religionsform samtidig er samfundshøjnende.

Men inden vi her i Norden var kommet så vidt, var kirken forlængst blevet en institution med en pave i spidsen. Dens magt var

steget enormt. Dog samtidig med at dens verdslige magt steg, beskrev dens åndelige magt en nedadgående kurve. Individualisterne gjorde oprør mod det kirkelige diktatur, og kætterbålene flammede over Europa. Utallige mennesker er blevet myrdet i den kristne kirkes navn. Utallige er de voldsgerninger, modbydeligheder og grusomheder, der er blevet gjort af kristne mennesker i Guds navn. Bag deres ryg stod kirken, urokkelig, og vidnede om deres ret til at berøve andre mennesker livet med institutionens diktatoriske ånds sværd. Alt dette fik ikke den åndelige kurve til at stige. Kampen blev blot mere hård og ufordragelig på begge sider. — Reformationen var det sidste store fremstød, der blev gjort mod Romerkirken. Den bar i sit kølvand åndelige strømninger med sig, der først gav lysning og derefter atter mørke og usikkerhed. Også vækkelsestiden gav nye tanker og nye værdimålere til mange mennesker, men dens resultater blev en stagnering i forskellige — hinanden ufordragelige — „retninger", der grisede — og stadig griser — hverandre til på særdeles ukristelig vis.

I dag har kirken næsten mistet sit åndelige greb om mennesket. Mange kristne er kun kristne af navn. En vidtomspændende ligegyldighed overfor en religion, der — trods alt — endnu beskæftiger sig med evigheden, har indfundet sig. Den kirke, der engang bragte Nordens kultur til blomstring, fører nu en hensygnende tilværelse. Vi har lov til at spørge os selv, om vor kultur også er i færd med at sygne hen! Om den kristne kirke og den europæiske kultur skal følge hinanden i graven!

Utallige gange har kirken gennem de svundne århundreder proklameret ting, der hindrede mennesket i dets frie, åndelige udfoldelse. Utallige gange har kirken straffet de mennesker, der ikke ville hindres i denne udfoldelse. Resultatet blev, at mennesket vendte sig bort fra den kirke, hvis strenghed udadtil stod i et så dårligt forhold til dens indre korruption.

Thi også i kirkelige henseender blev der sat mange skel. Menneskesjælene er blevet målt og vejet. Menneskene er blevet delt op i „de hellige" og „de fortabte". Derfor syndede også kirken mod de kosmiske love og glemte den enhed, der — trods individualistiske modsætninger — knytter hele menneskeheden sammen uanset tro og hudfarve. Og kirken glemte eet af de største moralbud, der nogen sinde blev givet til menneskene: dømmer ikke, for at I ikke skal dømmes. I små som store samfund har kirkens præster og menigheder opkastet sig til dommere over anderledes tænkende. Forargelsen — hykleriets purpurkåbe — har drevet mennesker til vanvid og selvmord. Den gudelige sladder er den værste form for sladder, der

findes, er selve den inkarnerede ondskab hyllet ind i en flom af dydige fraser. — Ingen er ren, men alligevel betænkte man sig aldrig på at kaste den første sten.

For tiden gør den katolske kirke et stort fremstød for at erhverve menneskesjæle. Og nogle mennesker vender sig atter til katolicismen. Årsagen er nok at finde deri, at den katolske kirke, trods dens diktatoriske tendenser, ikke har udelukket *mystikken,* som næsten helt har forladt reformationskirkerne. Inden for disse sidste er utallige sekter skudt op som svampe på en fugtig efterårsdag. Alle disse sekter sidder inde med en patent-sandhed på tiden og evigheden.

Er en kirkelig fornyelse da ikke længere mulig?

Jo, miraklet kan ske, dersom den kristne kirke som helhed ville åbne sig for de nye tanker og den nye videnskab, der atter ville sammenfatte den kristne kirke som en enhed og udslette skellene mellem de forskellige former for tro, der findes inden for den. Naturligvis kan kirkerne ikke ukritisk og uden stærk videnskabelig begrundelse åbne sig for disse nye tanker. Men især i den engelske kirke er der stærke røster fremme, som går ind for en fornyelse af kirken på netop denne måde. Selv herhjemme møder vi præster, der, når man kommer med indvendinger over det nye kirkebyggeri, fastholder, at disse nye kirker ikke vil være nok til sammen med de gamle at rumme de mennesker, der vil strømme til dem, „når den nye, åndelige vækkelse kommer".

Forsøger man at gå disse præster nærmere på klingen om, hvordan de tænker sig denne vækkelses forløb og udspring, viger de udenom og siger, at de ikke ved det, (hvilket de måske heller ikke gør), men at den nye vækkelse i hvert fald ikke vil have nogen lighed med de gamle.

Tiden vil vise, om præsterne får ret i deres optimisme.

— En anden ideologi har bredt sig med eksplosionsagtig hast og er med til at gøre kirkens kår endnu trangere: kommunismens. Professor Mølgaard mener i sin „In Tyrannos", at verden i dag befinder sig i et gigantisk opgør mellem kommunismen og romerkirken, idet han åbenbart ikke regner med de fortyndede og udflydende reformationskirker. Sikkert er det, at kommunismen, der jo, som professor Mølgaard ganske rigtig påpeger, i sig selv er en religion, er en farlig modstander til kirken. Hvor farlig, kan kun fremtiden vise.

— — —

De forskydninger og sprængninger af rammerne, menneskene i øjeblikket foretager i forholdet til verdensreligionerne tyder på, at menneskenes kollektive udvikling i øjeblikket er ved at hæve sig over verdensreligionerne. Derfor er disse religioners problemer helt

deres egne. I følge sin natur vil menneskeheden gå videre frem uden at se sig tilbage, og det bliver religionernes egen sag, om de vil vinde med eller sakke agterud.

For de menneskelige problemer i forhold til religionen frembyder der sig helt andre forhold. For det overvældende flertal af mennesker, der i dag står på tærskelen til et nyt udviklingstrin, synes situationen splittende og forvirrende. Disse mennesker har afkastet de gamle dogmer og afsværget de gamle guder. Derfor står de i dag uden noget fast holdepunkt. Troen er glippet —og de har tabt målet af syne. Ubevidst længes de tilbage til det, der engang tilhørte dem som en selvfølgelig del af deres tilværelse og ligeså ubevidst, men sikkert, ved de, at ingen vej fører tilbage. Fremtiden gaber dem imøde med en tomhed og et mørke, der synes altoverværldende — og de står usikre og rodløse overfor livsværdierne. Da de — ifølge den menneselige natur — *må* have noget at tro på, skaber de sig selv nye guder — lige fra mere sublime størrelser som „fædrelandet“, til olympiadehelte og jet-maskiner. Sådanne mennesker ligger — åndelig talt — i svøb. Men ligeså sikkert, som sommerfuglen skabes i puppen, ligeså vist vil disse mennesker en dag fremtræde som væsener af større modenhed, rige på erfaringer og med stor udvidelse af det åndelige opfattelsesfelt. Menneskehedens næste store kollektive udviklingstrin tilhører dem.

Det er blandt dem, der findes de store — og farlige — idealister, — blandt dem, der findes mennesker, der umiddelbart kan få folket i tale, og som derfor formår at øve den indflydelse, der er så svær for non-konformisten, individualisten og originalen at udøve, fordi han simpelthen ikke taler det samme sprog, — flertallets sprog, men altid vil være eneren og dermed på en vis måde må forblive uden for samfundet. Derfor bliver det ikke direkte eneren, der kommer til at hæve den kollektive udvikling op på det næste, universelle trin, men en *folkebevægelse,* der tilsyneladende spontant vil rejse sig i alle civiliserede lande. Til den tid vil forarbejdet dog være gjort. Individualister fra alle racer, alle religioner, alle samfundslag er i dag i fuld gang med at gøre nye landvindinger på religiøs-filosofisk-videnskabelig basis og at berede vejen for det nye tankeklima, der vil brede sig over Jorden, et tankeklima, der ikke levner nogen plads til brintbomben og truslen om menneskehedens totale udslettelse, men hvor folkebevidstheden har formået at *hæve* sig over de problemer, der i dag plager verden samt forenkle deres løsninger.

Thi når den dag kommer (hvor nær eller hvor fjern den er — og om den i det hele taget vil oprinde, før de gale mennesker, der styrer verden i øjeblikket, har nået at udslette os, — tør jeg ikke udtale

mig om) da folkestemningen rejser sig og kræver en åndelig viden, der ikke går imod videnskabelige nyopdagelser, — da må det nye verdensbillede være ko-ordineret med det gamle, — da må det nye være i stand til at passe ind i den kollektive udvikling på en måde, der ikke støder den intellektuelle avantgarde for brystet og ikke bringer endnu mere begrebsforvirring i den jævne opfattelse.

Det er derfor, de universelle individualister fremtræder i vor tid. Det er dem, der tilsammen repræsenterer verdens åndelige, internationale frihedsbevægelse. De findes i dag alle vegne, hvor mennesker færdes, og tilsammen arbejder de, hver på sin vis, på at forberede menneskene på den nye verdensopfattelse, der ligger i støbeskeen, og på det nye liv, jordmennesket har i vente, dersom det ikke bliver udslettet ved atomdøden. Derfor er det disse menneskers fornemste pligt at advare mod atomkrigen i særdeleshed og kernespaltningen i almindelighed. De gør det på forskellig måde og altid med risikoen for at blive mistænkt og latterliggjort — men de giver ikke op, fordi de ved, at hvert dumt grin, et menneske laver, kan blive hans sidste — og her gælder for engangs skyld ikke det gamle ord om, at den, der ler sidst, ler bedst.

Samtidig med, at disse universelle mennesker af al magt arbejder imod og advarer mod den store bombe, stræber de af al kraft med forberedelserne til menneskets åndelige frigørelse. De arbejder ud fra vidt forskellige motiver og ud fra vidt forskellige standpunkter, men deres arbejde er uselvisk og alturistisk. De arbejder for den menneskeheds overlevelse og fremtid, der i dag åbenlyst latterliggør og spotter eller simpelthen ignorerer deres anstrengelser. De arbejder for en blind og døv menneskehed, som de ved, en dag vil vågne op af sløvheden og se klart i øjnene, at nu er tiden kommet, da der må træffes et valg, dersom mennesket ikke skal gå til grunde, socialt, kulturelt og bogstaveligt. De arbejder for at ryste konformisten ud af sin trygge sløvhed, for at åbne øjnene på politikere, nationalister og videnskabsmænd. De forsker dybt i livsgåderne — i livet efter døden — udforsker guddommelige sandheder, videnskabelige sandheder, filosofiske sandheder. Deres arbejde kan synes uoverkommeligt, men de giver ikke op, fordi de ved, at alt en dag må være rede.

— Vi, der arbejder ud fra ufologiske og kosmologiske retningslinier er nok de, der er mest forsigtige med at gisne om, hvorfor UFOerne i vor tid viser sig i et så stort antal over vor klode. Vi har lov til at gøre os vore egne tanker, men vi har ikke lov til at fremsætte dem højt, fordi vi ikke har beviser for dem. Men for alle universelle mennesker var UFOernes komme en stor berigtigelse — og dermed en stor støtte — på kosmiske enhedstanker og på de univer-

selle — og dermed evige sandheder, der altid har været et faktum for dem. — Man kan træffe et sådant menneske og overfor det udvikle de forskellige teorier om flyvende tallerkener, og man opdager, at man hverken læser uro, spot eller forbavselse eller nogen af de andre symptomer på vantro i et sådant kosmisk menneskes ansigt. For ham er det hele så naturligt. UFOerne vælter ikke hans verdensbillede, tværtimod, de bekræfter det — og man fortæller ham ikke noget nyt, ikke noget han ikke vidste i forvejen, om han så aldrig før har hørt disse flyvende tingester nævnt. Han har altid vidst, der var mennesker på andre kloder, og at de gæster os, er ikke noget at tabe underkæben over. Han lever i en verden, hvor universel broderskab er en naturlov.

Det er denne verden, der er værd at stræbe efter og at virkeliggøre både i sit eget liv og derfra udover Jorden. Det er den verden, hvor mennesker er mennesker og ikke halvdyr med agressive og morderiske tendenser. Det er en verden, hvor fred og guddommelig harmoni og vækst er eet, hvor skønheden ikke brutalt skændes af krigens hæslige voldtægt, hvor åndelig fremgang er det primære og økonomisk fremgang det sekundære, hvor menneskene lever *for* hinanden i stedet for *mod* hinanden — kort sagt, en verden, *du* er i stand til at *leve* fra dette nu . . . hvis du vil.

Du skal elske . . .

Det er en videnskabelig kendsgerning, at det, der er skyld i de fleste indre og ydre ulykker på denne jord, er had, misundelse, ufordragelighed, foragt og lignende beslægtede følelser. Udadtil resulterer dette i krige og andre overgreb. Indadtil er virkningerne straks sværere at konstatere, men alligevel fortæller lægerne os, at vore sygehuse er befolkede med patienter, hvis legemelige sygdomme i ca. 84 pct. af tilfældene har psykiske årsager.

For at finde frem til årsagerne til disse sygdomme, er det nødvendigt at grave dybt i den menneskelige psyke og underbevidsthed. Det siger sig selv, at det i øjeblikket er umuligt at føre dette ud i livet i vid omfang, idet der ikke er økonomisk basis for at kunne knytte den stab af psykiatere til sygehusene, som da ville være nødvendige. Man er stadig nødt til at kurere på virkningerne i stedet for at fjerne årsagerne. Men man er blevet klar over, at mange sygdomme netop er *virkninger*, hvis *årsager* ligger i en forkert og negativ indstilling og tankegang.

Hvorledes kan dette være muligt?

Man behøver ikke at være hverken læge eller psykiater for at iagttage, at vi kan påvirke vore legemsceller både i gunstig og ugunstig retning. — Det er endnu en lægevidenskabelig gåde, hvorledes disse små, levende cellevæsener formår at reagere lynhurtigt på hver hjerne- eller følelsesimpuls, der bliver rettet imod dem, men de forsøg, der er blevet foretaget med encellede væsener fortæller, at disse, som vi før har været inde på, er i besiddelse af en følesans. Den måde, cellerne reagere på i vort legeme, fortæller endvidere, at disse væsener må være i besiddelse af en — måske kollektiv — følelsessans, eller rettere følelsesliv, som reagerer over for åndelige påvirkninger.

Vi føler på os selv, at det er således, når vi bliver udsat for sindsbevægelser. Vi „ryster over hele kroppen" — bliver „bleg som et lig" eller „rød i hovedet som en kalkunsk hane". Pulsen hamrer med dobbelt fart, og vi føler en spænding i musklerne og i mellemgulvet, der kan nærme sig det uudholdelige. Kvalme- og opkastningsfornemmelser giver os madlede. Alle disse symptomer er farlige for vort helbred. Gentagne ophidselser og sindsbevægelser kan resultere i en legemlig sygdom, fordi vi selv har bragt vore celler ud af balance og harmoni. Vi har kort sagt dirigeret dem forkert for mange gange.

De fleste ved nu, at mavesår, galdebesværligheder samt visse hjertesygdomme er, hvad man kalder psykiske sygdomme. At ærgelser og bekymringer kan fremkalde sukkersyge, har længe været kendt. Fornylig er opdaget, at der findes en snæver forbindelse mellem had og gigt. Kronisk irritation fremkalder en spænding i organismen, som resulterer i muskelgigt. Leddegigt kan være resultatet af en negativ indstilling til et andet menneske. — Men foruden disse folkesygdomme plages menneskeheden af utallige nervøse lidelser og smerter, der ikke har deres årsag i nogen organisk sygdom, men er af en ren psykisk oprindelse.

At det ikke er indbildning, at vi påvirker vort celleliv, kan ses deraf, at positive og livsbekræftende mennesker gennemgående er i besiddelse af et langt bedre helbred end menneskefjendske pessimister.

Hvor mange mon har forsøgt at læse Jesu Bjergprædiken som mentalhygiejne? Nok ikke så forfærdelig mange, men ikke desto mindre kan videnskaben i dag næsten bekræfte ord for ord, at dersom menneskene gav sig til at leve efter de dybt inspirerede ord, Jesus talte på bjerget, kunne den samtidig sige farvel til neuroser og alle psykiske og mange fysiske sygdomme.

Fortsættes

Læserforum

I Kosmologi læser vi hver måned synspunkter om „nye", åndelige veje, der vil kunne føre mennesket til større harmoni. Gerda taler desuden meget om det, hun kalder „verdens åndelige frihedsbevægelse".

Ja, vi er mange — tror jeg — der kan spore denne åndelige aktivitet, der udfolder sig hos flere og flere mennesker. Måtte denne ændring hos mennesket blot ske så gennemgribende, at den skadelige side af materialismen ikke kan trives. Når jeg skriver „skadelig", mener jeg bl. a. den værdimåler, mange benytter. Der bliver alt for ofte lagt mere vægt på, om et menneske har økonomisk succes end på dets etiske standard. Der er vokset en hæk op om vore begreber. Lad os beskære den.

Vore børn — den spirende nye generation med det endnu så åbne sind — bør vi lære at skelne mellem det væsentlige og uvæsentlige. Netop her kan vi i høj grad sætte ind — og lade den frie vilje komme til udtryk. Uden at båndlægge de unges meninger, kan vi give dem en arv, som er uendelig værdifuld. Vi ved fra os selv, at der kræves en stor og stærk vilje for at frigøre sig for gamle vaner og fordomme. Derfor kan vi, der har børn eller på anden måde kommer i berøring med dem, varsomt lede dem, og dermed gøre vort til, at de så vidt mulig skånes mod nødvendigheden af den frigørelse, så mange i dag kæmper med. Vort bygningsværk — de sande værdier — får livet igennem lagt sten på sten, men fundamentet støbes i barndommen. Derfor må vi erkende det ansvar, vi har overfor børnene.

De sande værdier ligger som noget fundamentalt i mennesket. Men dette „noget" skal videreskabes — derpå lægges hele vor udvikling, vor stræben mod større viden og højere forståelse.

Tænk blot på, hvor nær man kan føle sig knyttet til et menneske, der har samme moralske syn på livet, som man selv har. Man føler sig som i slægt med hinanden. Det er måske en Enhed, der gennemstrømmer hele universet?

Den skotske filosof, Thomas Carlyle skriver et sted:

„Hvad er mennesket da? Dets liv varer kun en time, og det knuses som et møl. Dog i det tro menneskes tilværelse og gerning er der allerede (hvad al tro har bestyrket os i lige fra begyndelsen) et „noget", der ikke tilhører det vilde dødselement, tiden, noget, der triumferer over tiden og som e r og v i l v æ r e, når tiden ikke eksisterer mere".

Nete.

Der er tre slags mennesker, og de røber sig gennem det, de taler om:

1. Elitemennesker — de taler om ideer.
2. Dusinmennesker — de taler om begivenheder.
3. Undermålere — de snakker om mennesker, og mest om sig selv.